

Halasov shod v Lendavi, 16. marec 2012

Današnji molitveni shod je eno od mnogih dejanj v nizu prizadevanj za beatifikacijo Božjega služabnika Danijela Halasa. Kje smo na tej poti in kaj je pri tem naša naloga?

Molitveni shodi v Lendavi, v Črensovcih, v Veliki Polani in drugje, molitev križevega pota na Hotizi, spoznavanje duhovne podobe Božjega služabnika, izdaja tiskanega gradiva o Božjem služabniku in drugo dogajanje se je začelo pred dvanajstimi leti z odlokom škofa dr. Franca Krambergerja, da se postopek lahko začne. Pravzaprav se je začel že dve leti prej, ko je takratni dekan lendavske dekanije Franc Kodila na škofa Krambergerja naslovil pisno prošnjo za začetek postopka. Že nekoliko prej pa je Halasov sorodnik, takratni kobiljanski župnik msgr. Franc Halas, začel zbirati gradivo o Danijelu Halasu. A tudi to ni pravi začetek, saj je že leta 1995 msgr. Lojze Kozar napisal v Stopinjah in v Domu in svetu dve literarni zgodbi o Halasovi smrti in s tem spodbudil zanimanje in raziskovanje ter posledično sam postopek. Korake v to smer so delali polanski verniki, ki so ves čas lepo skrbeli za grob svojega nekdanjega župnika in ga ohranjali v lepem spominu. Pomemben korak v tej smeri je bil narejen ob 1. obletnici Halasove smrti, ko je o njem pri sveti maši v Veliki Polani spregovoril njegov sotrpni iz budimpeštanske ječe župnik Ivan Camplin. Glavno dejanje za začetek postopka beatifikacije pa je bilo narejeno na današnji dan leta 1945, ko je Danijel Halas na poti iz Lendave namesto v Veliko Polano na Hotizi ob oboroženem spremstvu zavil proti Muri in tam daroval svoje življenje. Res, to je odločilen dogodek, vse drugo so samo naravne posledice.

A mučeniška smrt ni bila samo dejanje tistega trenutka v večernem mraku, ko je Danijel Halas Bogu izročil svojo dušo z besedami: Jezus, Marija, Jožef. Zorela je že prej. Dva teden pred smrtjo je Danijel Halas bratu, ki ga je vabil na varno v Ljubljano, napisal, da bo ostal pri svojih ljudeh, pa naj se zgodi kar koli: »V Boga popolnoma zaupam.« V to smer, v smer darovanja svojega življenja, se je odvijalo vse njegovo duhovniško delovanje. V to smer sta Danijela vzgajala že oče in mati od vsega začetka. Kje je torej pravi začetek prizadevanja, da bi Danijela Halasa lahko imenovali sveti? O tem pravi apostol Pavel v pismu Efežanom: »Bog nas je pred stvarjenjem sveta izvolil, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni.« (Ef 1,4)

Začetek je torej v Bogu, ki je Danijela Halasa izbral že pred stvarjenjem sveta, da bi bil pred njegovim obličjem svet in brezmadežen. To je torej pravi temelj vsega, to je izvir, to je poslanstvo. Vse drugo je samo odkrivanje tega načrta, prizadevanje, da bi izpolnil to, kar je Bog hotel že od začetka.

Danijel Halas je bil svet in brezmadežen. V taki obliki se nam vse bolj odkriva njegova duhovna podoba. Mučeniška smrt je bila le potrditev tega. Prepričani smo, da je Božji služabnik Danijel Halas zaradi svetega življenja in mučeniške smrti že pri Bogu. Želimo le, da to naše trdno prepričanje potrdi tudi Cerkev. Pričakujemo odločilno besedo svetega očeta, da se Božji služabnik Danijel Halas odslej imenuje blaženi. In potem še končno: sveti. Da se lahko njemu v čast opravljajo javne molitve, postavljajo cerkve in kapele. Je torej naš cilj dogodek beatifikacije? Tudi, a ne končni. Če bi se na Halasovih shodih zbirali samo zato, da bi izprosili Halasovo beatifikacijo, bi zgrešili cilj.

Že s samo beatifikacijo, ko se odprejo vrata češčenje, je nakazano, da naše delo z dogodkom beatifikacije ne bo končano. Halasovi shodi bodo zmeraj imeli pomen, le vsebina bo nekoliko drugačna.

In kakšna je v tem dogajanju naša naloga?

Da spremljamo to dogajanje, se udeležujemo shodov, križevega pota, da molimo za Halasovo beatifikacijo.

Da hvalimo, častimo Boga, ki nas spremlja, ki nam pomaga, ki nam v vsakem času daje svetle zglede in pomočnike.

Da si ob zgledu in priprošnji Božjega služabnika Danijela Halasa tudi mi prizadevamo postajati vse bolj sveti in brezmadežni.

K izpolnjevanju te trojne naloge naj nam pomaga tudi pesem, ki jo bomo sedaj skupaj zapeli po napevu Kraljica venca rožnega. Z njo želimo prositi Boga za beatifikacijo Božjega služabnika Danijela Halasa, častiti Boga, ki nam daje svetle zglede in nam pomaga, in si prizadevati za osebno svetost.

Ozrimo se na pot svetló,
ki jo prehodil je zvestó
duhovnik Danijel Halas,
da k Bogu vodi tudi nas.

V družini vero je prejel,
da Bog je vsakega vesel,
da ljubi grešne nas ljudi,
želi nas vse odrešiti.

Ob zgledu Klekla je spoznal,
da največ bo ljudem on dal,
če bo duhovnik Kristusov,
v srcu vsak dan lep in nov.

Ko novo mašo je zapel,
služiti Bogu je začel
tam v Ljutomeru, v Lendavi
in končno v ljubi Polani.

Otroke, mlade je učil,
duhovno hrano jim delil,
z Marijino jim družbo je
oporo dal in upanje.

Vsem dobri je pastir res bil,
o Bogu pisal, govoril:
»Srce je Jezusovo vir
ljubezni, v njem najdeš mir.«

Njegova duša je bila
res sveta in brezmadežna,
izročal Bogu je srce,
izročal svoje vernike.

Pogumno šel je v zadnji boj,
do konca nesel križ je svoj,
za vero je življenje dal,
ob Muri mučenik postal.

Marija, Jezus, Jožef je
zaklical v temo zadnjič še,
izročil dušo Stvarniku,
telo prepustil Mure dnu.

Marija, Jezus, Jožef so
sprejeli v sveto ga nebo.
Naj Bog ga v Cerkvi proslavi,
da blaženost mu potrdi.

Marija, Jezus, Jožef naj
k svetosti vodijo nas zdaj,
pomagajo nam priti v raj,
Boga častiti vekomaj.

Lojze Kozar ml.

Odranci, 16. marec 2012